

lezersbijdragen

beeld: iStockphoto

Wonderlijke verwijfsbrieven, afschuifgedrag en betweterigheid. U komt het allemaal tegen in uw contact met collega's. Maar ook positieve verhalen vonden de weg naar onze postbus. Over de bereidheid om samen onorthodoxe oplossingen te verzinnen. Of zich in te leven in een ander.

Centraal aanmeldpunt

Groot is mijn opluchting als de ggz-moloch hier ter stede een centraal aanmeldpunt opent. Eindelijk zal het aanmelden bij de ggz een kwestie worden van één telefoontje!

Op een dag, vlak voor het middagspreekuur, bezoek ik een 77-jarige man, die ernstig depressief en suïcidaal blijkt te zijn. Hier moet snel iets gebeuren. Vol optimisme bel ik het centrale aanmeldpunt. Ik vertel dat ik iemand in crisis wil aanmelden. En krijg te horen: 'Oh, maar daarvoor moet u niet hier zijn. Dan moet u de crisisdienst in stadsdeel A bellen.'

'Nou ja', denk ik, 'dat is dus kennelijk de uitzondering.' Blijmoedig bel ik het gegeven telefoonnummer. Ik vertel het verhaal. En krijg te horen: 'Prima, dan gaan we daarheen. Heeft u de gegevens voor ons?' Deze geef ik. Na de geboortedatum blijft het even stil. 'Sorry, het betreft hier een oudere. Dan moet u bij de ouderenspsychiatrie zijn.'

Oh..., dom van me. Nog steeds optimistisch bel ik het gegeven telefoonnummer. Ik vertel het verhaal. En krijg te horen: 'Oh, maar dan gaat het om een aanmelding, daarvoor moet u het centrale aanmeldnummer bellen!' Lichtelijk verontwaardigd zeg ik dat ik daar als eerste heen had gebeld, en dat ik daar dus niet naar terug wil. Ik vraag of ze me intern kan doorverbinden, en ja, dat kan. Ik wacht. En wacht. En wacht.

Enige onrust maakt zich van mij meester. Naarmate de wachtkamer voller stroomt wordt het moeilijker om niet boos te worden.

Gelukkig krijg ik na tien minuten iemand aan de lijn. Om problemen te voorkomen check ik:

'U bent de voorwacht? In geval van crisis? In de ouderenspsychiatrie?' Het antwoord is driewerf ja. Wát een opluchting.

Ik vertel het verhaal en krijg te horen: 'Dat lijkt me

een goede reden voor huisbezoek. We gaan langs. Mag ik nog even het adres en telefoonnummer van de patiënt?' Deze geef ik. Even blijft het stil. 'Die straat ken ik helemaal niet. Waar ligt die in stadsdeel B?'

Gelukkig was deze sociaal-psychiatrisch verpleegkundige wel zo vriendelijk om zijn collega in stadsdeel A namens mij in te schakelen...

Charlotte Hofstee, huisarts

Korter kan niet

In de sportwereld worden soms records gevestigd waarvan je denkt dat die de uiterste grens hebben bereikt. Sneller, hoger en verder kan niet meer. Na ontvangst van onderstaande ontslagbrief had ik dit gevoel ook: korter kan niet meer. Onbegrijpelijker overigens ook niet.

Geachte collega,

Op 26-02-2010 werden de gegevens van bovenstaande patiënt besproken in het hartteam.

Advies: CABG LAD D2 MO1 MO2 RDP

Met collegiale hoogachting,

X, cardiochirurg

Leon Barendregt, huisarts

Hilarisch briefje

De meest hilarische verwijfsbrief kreeg ik tijdens mijn opleiding in de jaren tachtig in de Groninger Vrouwenkliniek van een collega-specialist in de tweede lijn:

Grote tumor, groot centrum

Ellen Smulders, rustend gynaecoloog

Zuinig met inkt

Tijdens mijn studie hoorde ik van een collega een aardigheidje, dat ook een tijdje is 'rondverteld'. Een huisarts die zuinig is met inkt, krabbelt op een receptenbriefje het volgende aan een specialist naar wie hij een patiënt verwijst:
Gc, gc. Cg.

Voor de minder ervaren lezer, dit betekent:
Geachte collega, gaarne consult. Collegiale groet.

De specialist doet daarop een uitvoerig onderzoek bij de betreffende patiënt en schrijft daarna dit eveneens zeer beknopte briefje terug aan de huisarts:
Gc, gb. Cg.

Oftewel:
Geachte collega, geen bijzonderheden. Collegiale groet.

Erik Wannee, forensisch arts KNMG

Machtsstrijd

De allergoloog vond dat ik met mijn allergie voor huisstofmijt en longklachten mijn slaapkamer volledig moest saneren. Vloerbedekking eruit, hoezen om matras en kussens en nog diverse andere maatregelen. Hij gaf me allerlei artikelen hierover, allemaal echter minstens tien jaar oud. Toen ik meldde dat ik dat al had besproken met de longarts, en dat deze op basis van recent onderzoek een genuanceerder verhaal had, zei de allergoloog

dat hij al een aantal keren de fatale gevolgen had gezien van mensen bij wie de longarts geen sanering had geadviseerd. En longartsen waren nu eenmaal geen allergoloog. Als mijn belasting met huisstofmijt zo door zou gaan, zou ik onherstelbare longproblemen krijgen.

In een volgend gesprek met de longarts kreeg ik diens visie nogmaals, gebaseerd op recente evidence: Er is alleen effect te verwachten als je echt alles radicaal aanpakt. En dat is in de praktijk eigenlijk niet te realiseren. Alleen de vloerbedekking vervangen of alleen hoezen nemen heeft geen zin. Hoezen worden ook niet meer door de verzekering vergoed, omdat het effect niet meetbaar is. Dit verhaal kwam mij realistisch over. Zelf had ik dat namelijk ook al gevonden op internet, als meest recente visie.

Toen ik de allergoloog confronteerde met de mening van de longarts, werd hij een beetje boos. En toen ik hem vroeg dit niet over de rug van de patiënt te spelen maar rechtsreeks met de longarts te bespreken, antwoordde hij dat de longarts hem maar een briefje moest sturen. Dan zou hij daar wel op reageren.

Als patiënt zat ik gemangeld tussen verschillende meningen én raakte ik verzeild in een machtsstrijd. De één vindt dat de ander er niets van weet, en praat je en passant als patiënt ook nog een schuldgevoel aan als je niet doet wat hij zegt. In mijn ideale zorg zouden alle zorgverleners – inclusief de patiëntenorganisatie – dezelfde boodschap geven. De kans dat de patiënt een advies dan opvolgt, is natuurlijk vele malen groter.

Noks Nauta, bedrijfsarts en psycholoog

Meer lezersbijdragen
vindt u op blz. 775 en op
www.medischcontact.nl.